

ประวัติดนตรีสากล

นำเสนอเมื่อ : 24 พ.ค. 2552

ประวัติดนตรีสากล

ดนตรีตะวันตกแบ่งเป็น 7 สมัยใหญ่ ๆ ดังนี้

1. สมัยกลาง (The Middle Ages ค.ศ. 850 – 1450) พ.ศ. 1393 – 1993

ก่อนสมัยนี้ราวศตวรรษที่ 6 ดนตรีขึ้นอยู่กับศาสนา Pope Gregorian เป็นผู้รวบรวมบทสวดเป็นทำนองเดียว (Monophony) โดยได้นับจากกรีก เป็นภาษาละติน ต่อมาจึงมี 2 ทำนอง (Polyphony) ศตวรรษที่ 11 การศึกษาเริ่มในโบสถ์ในสมัยกลางนี้เองได้เริ่มมีการบันทึกตัวโน้ต โดยมีพระองค์หนึ่งเป็นชาวอิตาลีชื่อ Guido D'Arezzo (พ.ศ. 1538 – 1593) ได้สังเกตเพลงสวดเก่าแก่เป็นภาษาละตินเพลงหนึ่งแต่ละประโยคจะมีเสียงค่อย ๆ สูงขึ้น จึงนำเอาเฉพาะตัวแรกของบทสวดมาเรียงกัน จึงออกเป็น Do Re Mi Fa Sol La Te Do (เว้นตัว Te เอาตัวที่ 2) ต่อมา ค.ศ. 1300 (พ.ศ. 1843) ดนตรีก็เริ่มเกี่ยวกับศาสนาอย่างแน่นแฟ้นยิ่งขึ้น

2. สมัยฟื้นฟูศิลปวิทยา (The Renaissance Period ค.ศ. 1450 – 1600) ยุคนี้เริ่มตั้งแต่ พ.ศ. 1993 – 2143 ตรงกับสมัยโคลัมบัส และเซกสเปียร์ ดนตรีในยุคนี้มักจะเป็นการเริ่มร้องหมู่เล็ก ๆ ส่วนใหญ่จะเกี่ยวกับการร้องเพื่อสรรเสริญพระเจ้า ร้องกันในโบสถ์มี 4 แนว คือ โซปราโน อัลโต เทเนอร์ และเบส การร้องจะมีออร์แกนหรือขลุ่ยคลอ ดนตรีในสมัยนี้ยังไม่มีโน้ตอ่าน และมักเล่นตามเสียงร้อง

3. สมัยบารอก (Baroque ค.ศ. 1650 – 1750) ยุคนี้เริ่มตั้งแต่ พ.ศ. 2143 – 2293 และนักดนตรีที่มีชื่อเสียงในยุคนี้ได้แก่ บาค ไฮเตล ในยุคต้นของสมัยบารอก (พ.ศ. 2143 – 2218) มีเครื่องดนตรีประมาณ 20 – 30 ชิ้นสลับกันเล่น เพื่อให้มีรสชาติในการฟังเครื่องดนตรีในการคลอเสียงร้อง เช่น ลีวท์ ขลุ่ย ต่อมาได้วิวัฒนาการใช้เครื่องสายมากขึ้นเพื่อประกอบการเต้นรำ รวมทั้งเครื่องลมไมด้วย ในสมัยนี้ผู้อำนวยเพลงจะเล่นฮาร์พซิคอร์ด

4. สมัยคลาสสิก (Classical Period ค.ศ. 1750 – 1825) ตั้งแต่ พ.ศ. 2273 – 2368 สมัยนี้ตรงกับปฏิวัติและการปฏิรูปในอเมริกา ไฮเตลเป็นผู้ริเริ่มในการแต่งเพลงและคลาสสิก การแต่งเพลงในยุคนี้เกิดจากความคิดสร้างสรรค์ และจินตนาการของคีตกวีที่จะเลือกใช้เครื่องมือให้เหมาะสมกับลีลา และโอกาสตามอารมณ์ของดนตรี เช่น ดนตรีลักษณะหวานก็ใช้ไวโอลิน ภาแสดงความองอาจกล้าหาญ ก็ใช้แตรทรัมเป็ต มีการเดี่ยวเครื่องดนตรี นักดนตรีต้องศึกษาและเล่นใหญ่ถูกต้องตามแบบแผน เพราะดนตรีในยุคนี้เริ่มเขารองเขารอย คีตกวีในยุคที่มีไฮเตล โมสาร์ท กลุค บีโธเฟน โดยเฉพาะบีโธเฟน เป็นคีตกวีในสมัยโรแมนติกด้วย

5. สมัยโรแมนติก (Romantic Period ค.ศ. 1825 – 1900) พ.ศ. 2368 – 2443 สมัยนี้ตรงกับสมัยนโปเลียนแห่งฝรั่งเศส เพลงในสมัยนี้ ผิดไปจากเพลงในสมัยก่อน ๆ คือเมื่อก่อนเริ่มแรกเกี่ยวกับศาสนา ต่อมามีการเลือกใช้เครื่องดนตรีและในสมัยนี้จะแต่งตามจุดประสงค์ตามความคิดฝันของคีตกวี เน้นอารมณ์เป็นสำคัญ

นักแต่งเพลงที่มีชื่อเสียงในสมัยนั้นมี ชูเบิร์ต สเตราส์ เมนโดโซซา โชแปง ชูมานน์ บราห์มส์ ไชคอฟสกี โดยเฉพาะในยุคนี้ แต่ละประเทศในยุโรปจะมีความนิยมไม่เหมือนกัน เช่น ลักษณะของเพลงร้อง เพลงประกอบละคร เพลงเต้นรำแบบวอลทซ์ เป็นไปตามคีตกวีและความนิยมส่วนใหญ่

6. สมัยอิมเพรสชันนิสซึม (Impressionism ค.ศ. 1850 – 1930) ประมาณ พ.ศ. 2393 – 2473

เป็นสมัยแห่งการใช้ความคิดสร้างสรรค์

ดัดแปลงดั้งเดิมจากสมัยโรแมนติกให้แปลกออกไปตามจินตนาการของผู้แต่ง

เปรียบเทียบกับกับการใช้สีสันทันในการเขียนรูปใหญ่จุดจุด ในด้านดนตรีผู้ประพันธ์มักสรรหาเครื่องดนตรีแปลก ๆ

จากต่างประเทศ เช่น จากอินเดียมาผสมให้มีรสชาติดีขึ้น การประสานเสียงบางครึ่งแปรง ๆ ไม่รื่นหูเหมือนสมัยก่อน

ทำนองเพลงอาจนำมาจากทางเอเชียหรือประเทศใกล้เคียง แล้วมาดัดแปลงให้เหมาะสมกับดุริยางค

นักดนตรีที่มีชื่อเสียงในสมัยนั้นมี คลาวด์บุชชี อิกอร์ สตราวินสกี อาร์โนลด์ โชนเบิร์ก

7. สมัยคอนเทมพอลารี (Contempolary ค.ศ. 1930 – ปัจจุบัน) หรือ Modern Music – Eletronics

ตั้งแต่ พ.ศ. 2473 จนถึงปัจจุบัน ชีวิตของคนในปัจจุบันอยู่กับความก้าวหน้า ทางวิทยาศาสตร์ได้รู้ได้เห็นสิ่งแปลก ๆ

ใหม่ ๆ เช่น ไอพ่น ยานอวกาศโทรทัศน์ นักแต่งเพลงปัจจุบัน จึงเปลี่ยนวิธีการของการประพันธ์เพลงให้เป็นไป